

När Ivar Persson räddade den gotländska äran.

I sitt anförande i radioprogrammet "Med boll, sten och stång" på onsdagen berättade löjtnant Ivar Persson bl. a. några personliga hågkomster från sin långa och händelserika idrottsbana. Som komplettering till vårt tidigare referat av utsändningen lämna vi härnedan en utförligare redogörelse för dessa episoder.

Ivar Persson redogjorde bl. a. för den skotska stångstörtningen, som något påminner om den gotländska Skottarnas stång ar dock grövre och kortare än var, och de ta ej hänsyn till kastets längd, och inte heller bryta de upp stången från lilländan, utan resa den med ena ändan i marken.

På 1890-talet förekom i Stockholm en tävling i stångstörtning mellan tre skottar från 23:e höglandsregementet och tre gotlänningar, bland vilka märktes de högresta kraftkarlarna sergeant Alvegren och poliskonstapel Viktor Berg. Det blev dock inte någon riktig tävling, utan endast en uppvisning; ingen av skottarna mäktade nämligen bryta upp gotlänningarnas stång. Sedan de gotländska stångstörtarna visat vad de förmådde med sin stång, skulle de försöka sig på skottarnas, och det lyckades också för sergeant Alve-gren att störta den, vilket väckte sådant uppseende, att konung Oscar II som var närvarande vid tävlingarna, gick fram och klappade gotlänningen på axeln och uttalade några berömande ord.

Vid den stora svenska gymnastik- och idrottsfesten i Stockholm 1903 tillämpades nya regler för stångstörtningen, och dessa vållade stor utklassning bland de gotländska stångstörtarna. Till tävlingen voro anmälda 18 deltagare, varav 6 voro gotlänningar. Dessa hade egen stång med sig från Gotland, men den befanns vara för tung och godkändes inte. Det stora manfallet bland gotlänningarna berodde på att de voro vana att luta kroppen så långt över kastgränsen som möjligt för att få långa kast, och svårigheten var nu att hastigt anpassa sig efter de nya reglerna.

Ivar Persson lyckades dock placera sig som tvåa på uttagningstävlingen, och på sluttävlingen, som hölls annandag pingst i gamla Idrottsparken, blev han segrare och räddade därmed äran till Gotland. Det hade ju varit förargligt, om alla gotlänningar blivit utslagna i sin gamla idrott.

Det förvånade de tävlande gotlänningarna rätt mycket att det var så många fastlänningar anmälda till en så rent gotländsk idrott som stångstörtning och att de lyckades så bra. För närvarande torde inte så många fastlänningar utöva denna idrottsgren, om vilken Ivar Persson avslutningsvis yttrade:

"Stångstörtningen är en vacker idrottsgren, det är lätt att följa tävlingen, och den drar alltid publik, ty här tävla inga veklingar, utan dess utövare måste besitta ett större mått av styrka och smidighet".

Gotlands Allehanda. Fredagen den 17 september 1943.